

Photo Credit: aa.com.tr

انتخابات و دمکراسی قلابی

نوشته: ضیا باری بهاری

۳۱ اکتوبر ۲۰۱۹

از روزی که "پاشنه آهنین" سربازان پلنگی پوش امریکایی گرد خاک بلندی ها و پستی های کوهپایه های هندوکش را در توره بورا به باد کردند و تکاندن شروع نمودند و از روزی که آرکستر جامعه جهانی آهنگ دمکراسی را با میلودی حقوق بشر در گوش مردمان افغانستان زمزمه نمودند از آن روز به این طرف از تکنوکرات گرفته تا مجاهد و طالب نکتایی پوش همه از خوشی به بزم و پایکوبی شروع نموده و با ایجاد گروهک های هنری خود طوطی وار ترانه های دمکراتیک می سرآیند.

چه زمانه ای شده است آنهایی که چند دهه پیش واژه دموکراسی را ضد اسلامی گفته و سایه آن را از دیوار های دانشگاه کابل با ناخن های خود می رندیدند، حال همین آدمک ها از برکت "آهنگ سازان" جامعه جهانی به عوض تکبیر کلمه " **الله اکبر** " نوای دموکراسی سر می دهند.

نمی دانم خوشبختانه بگویم یا بدبختانه امروز این مردم را چه شده است که همه از دموکراسی و انتخابات آزاد حرف می زنند، حتی آنهایی که ماهیت این دموکراسی قلابی و باد آورده را خوب می دانند و با وجود آنکه بار ها در این هژده سال که گذشت از فساد و جعل و تقلب کاری این حکومت شر و فساد سخن رانده اند، اما نمی دانم چرا يك باره ۱۸۰ درجه تغییر موقعیت نموده اند و حمایت و پشتیبانی شان را از روند به اصطلاح به دُعم خود شان "پروسه دموکراتیک انتخابات" ابلاغ نموده اند، آخر نمی دانم به کی اعتماد کرد؟

آنهایی که خود شان نیک می دانند در افغانستان، بخصوص در زیر سلطه بیگانه ها و فشار قدرت های بزرگ و همسایه ها برگزار ی انتخابات شفاف قطعاً نا ممکن است باز می آیند و از طریق رسانه ها حمایت شان را از "پروسه دموکراتیک انتخابات" اعلان می کنند.

آخر از کدام پروسه دموکراتیک؟

هر کس هر جناح و حزب و سازمانی که انتخابات را در افغانستان "پروسه دموکراتیک" می نامد اشتباه می کند، همین پروسه انتخابات را که خود شان بار ها برگزار کننده گان آنرا به جعلکاری و تقلب و دزدی رأی مردم متهم می کنند (که بی تردید چه انتخابات ریاست جمهوری بوده و چه انتخابات شورای ملی چنین هم بوده که از آن هیچ هموطن ما انکار کرده نمی تواند حتی خارجی ها) باز همین آدم ها می آیند و از "پروسه دموکراتیک" حرف می زنند.

در حالی تا همین دیروز از عدم شفافیت انتخابات حرف می زدند، اما بعد از گذشت يك شب حمایت از "پروسه دموکراتیک" آن حرف می زنند.

اگر این را بپذیریم که دموکراسی حکومت مردم و تبعیت اقلیت از اکثریت و آزادی و حقوق مساوی شهروندان يك کشور باشد در افغانستان چنین چیز های که از نیم قرن به این طرف از غرب رواج پیدا کرده از روی کاغذ به اجتماع و حکومت تا هنوز در عمل پیاده نشده است، ناممکن است، در کشوری که شهروندانش اکثرأ یا به زور سلاح، یا به تهدید یا به خاطر يك لقمه نان حاضر می شوند به پای صندوق های رأی دهی رفته برگه رأی خود را داخل صندوق به نفع کاندید غیر مورد نظر خویش بریزد چگونه می شود در چنین کشوری از پروسه و روند "دموکراتیک" نام برد؟

در کشوری که حد اقل نود در صد شهروندان آن از حق و حقوق شهروندی خود خبر نداشته باشند به چه اساس ما از دموکراسی و "پروسه دموکراتیک" حرف می زنیم، بسیاری از تحصیل کرده ها تا هنوز در افغانستان از متن قانون اساسی و سایر قوانین مدنی و شهروندی و حتی وکیل پارلمان و کاندید مقام ریاست جمهوری از قانون نامه انتخابات چیزی نمی دانند، چگونه از پروسه دموکراتیک در این کشور حرف می زنیم، ما هم خود را گول می زنیم و هم مردم خود را.

در کشوری که اکثریت شهروندانش فکر طالبانی دارند با داشتن چنین کتله بزرگ از مردم طالب و طالب پرور چه گونه ما از "پروسه دمکراتیک" حرف می زنیم.

نمی خواهم حرف های نا خواسته باعث ملالت خاطر کسی شود، صادقانه باید اذعان نمود که افغانستان و دمکراسی فرسنگ ها فاصله دارد .

تا وقتی که مردم سواد کافی نداشته باشند و تا وقتی که مردم از حق و حقوق شهروندی خود آگاه نباشند، تا وقتی که مردم انتخاب آزاد نداشته باشند و خلاصه در کشوری که طبقه کارگر با سواد و روشنفکر ظهور نکند، در کشوری که حزب به مفهوم واقعی آن یعنی احزاب و سازمان های فراگیر که از همه اقشار جامعه نماینده گی کرده بتواند بوجود نیاید، در چنین کشوری قوانین مدنی و دمکراتیک هرگز قابل عملی نیست .

باری نوشته بودم: در افغانستان از برکت حضور جامعه جهانی مردم حق رأی دهی را دارند، اما حق انتخاب آزاد را ندارند، اینرا می گویند دمکراسی قلبی و باد آورده.